

Загора предпочитат да продават стоката си на радневския пазар, а тези от кв. "Столипиново" в Пловдив са ежедневно на казанлъшкия пазар. Майстори железари/ бургуджии от с. Камен, общ. Стражица, Великотърновско пък посещават старозагорския. Независимо къде се намират, те се завръщат в Камен за Петровденския панаир (29 юни) (Иванова, Кръстев 2004: 15).

Устойчиви във времето се оказват *занаятите на сезонно чергарстващите цигани*. Те нямат регламентирани условия за производство – техният регулатор са конкретните нужди на населението. Обикаляйки страната, те задоволяват потребността от калайдисване и ремонт на битови и улитарни предмети, от изработване на земеделски и дребни железарски инструменти, ремонт на по-едрите. Това им дава по-голяма свобода – сами да определят цените и стойността на труда. Често се задоволяват с натурална размяна. Важното е да има продукти за прехрана на семейството.

„Към края на месец юни 1914 г. видях по улиците на Варна някакви цигани, мъже и жени... Бяха се пръснали по улицата в групички по двама-трима, като членовете на една група периодично се присъединяваха към някоя друга, така че не бе много ясно в каква посока се бяха отправили по-вечето от тях.... Няколко мъже носеха грубо струговани бургии в ръка...

Няколко дни по-късно, от случаен разговор с един уседнал циганин разбрах, че ги наричат „бургуджии“ или майстори на свредели, известни на другите племена като пърпулия...

Те са изключително номади, през половината година обикалят цяла Североизточна България, стигат и до Карнобат и Бургас. Честни са и се радват на добър прием от селяните. Рядко се появяват в градовете. Стоката им е най-добре приемана в селата. Предпочитат по отдалечените села, от които не можеш да отидеш всеки ден на пазар. Рядко се срещат по големите пътища. Използват черни пътища, по които магаретата им пътуват удобно (Petulengro 1915-16: 45, 47).

Магарето послушно се води от жената